

Mál nr. 403/2017**M og****vátryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar X.****Miskabætur skv. a-lið 1. mgr 26. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 vegna umferðarslyss 7.5.2016.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, dags. 13.12.2017, ásamt tölvupósti dags. 8.1.2018.

Bréf V, dags. 4.1.2018, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M slasaðist í fjöldaárekstri og enginn ágreiningur er um að sök vegna árekstursins liggur hjá ökumanni bifreiðarinnar X sem ábyrgðartryggð var hjá vátryggingafélaginu V á tjónsdegi. Í lögregluskýrslu kemur fram að kumaður bifreiðarinnar X gat lítið tjáð sig um aðdraganda áreksturs á vettvangi og niðurstöður blóðrannsóknar sýndu að hann var undir áhrifum áfengis við aksturinn niðurstöður blóðrannsóknar sýndu endanlega niðurstöðu upp á 2,36 prómill í blóði ökumannsins.

M telur að ökumaður bifreiðarinnar X hafi valdið líkamstjóni af stórkostlegu gáleysi í skilningi a-lið 1. mgr 26. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 og eigi M því rétt á miskabótum skv. því ákvæði úr ábyrgðartryggingu X hjá V. M bendir á dóma Hæstaréttar í málum nr. 502/2016 og 449/2009 máli sínu til stuðnings auk þess sem hann lýsir þeim afleiðingum sem slysið hafði fyrir hann. M vísar til þess að miskabætur skv. ofangreindu ákvæði séu samhliða bótum skv. I. kafla skaðabótalaga og vísar því á bug að V geti hafnað greiðslu miskabóta á þeim grundvelli að 26. gr. skaðabótalaga sé heimildarákvæði.

V vísar til þess að í a-lið 1. mgr. 26. gr. skaðabótalaga felist heimildarákvæði, en orðalagið að það sé heimilt að láta þann sem af ásetningi eða stórfelldu gáleysi veldur líkamstjóni greiða miskabætur skv. ákvæðinu, taki af öll tvímæli um það. Þannig telur V að því sé ekki skylt að greiða slíkar bætur og að M hafi ekki sýnt fram á að hann hafi orðið fyrir frekara tjóni en þegar hafi verið bætt. V bendir einnig á að tjón séu algeng í umferðinni og ekkert bendi til þess að M hafi orðið fyrir frekara tjóni en aðrir sem lenda í slíku. Einnig vísar V á bug sjónarmiðum um fjárhagslega getu M eftir slysið og tengsl við rekstur hans á leigubifreið.

Álit.

Í a-lið 1. mgr. 26. gr. skaðabótalaga kemur fram að heimilt að láta þann sem af ásetningi eða stórfelldu gáleysi veldur líkamstjóni greiða miskabætur. Þó um heimildarákvæði sé að ræða verður það ekki túlkað þannig að í því felist að sérstök skilyrði þurfi að vera uppfyllt til greiðslu miskabóta, önnur en þau sem skv. orðanna hljóðan koma fram í umræddri grein. Í þessu máli er hafð yfir allan vafa að ökumaður bifreiðarinnar X var undir verulegum áfengisáhrifum og gat á vettvangi ekki gert grein fyrir aðdraganda árekstursins. Með vísan til áralangrar dómaframkvæmdar verður að telja slíka háttsemi stórfellt gáleysi í skilningi a-liðar 1. mgr. 26. gr. skaðabótalaga. Þegar lítið er til þess hvort M hafi orðið fyrir því ófjárhagslega tjóni sem felst í rétti til miskabóta verður að líta til þess að þau óþægindi sem fylgja því að verða fyrir líkamstjóni eru ekki sjálfkrafa tæmandi talin þegar lítið er til þeirra atriða sem liggja að baki mati á varanlegum miska skv. 4. gr. skaðabótalaga. M hefur sýnt fram á að óþægindi hans voru nokkur vegna umferðarslyssins, bæði hvað varðar líkamleg óþægindi og önnur óþægindi því tengist að verða fyrir líkamstjóni. M telst því eiga rétt til greiðslu miskabóta skv. a-lið 1. mgr. 26. gr. skaðabótalaga úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar X hjá V. Ekki liggur fyrir samþykki málsaðila um að nefndin taki afstöðu til mögulegs ágreinings um fjárhæð bóta og felur niðurstaðan því ekki í sér ákvörðun um fjárhæð.

Niðurstaða.

M á rétt til greiðslu miskabóta skv. a-lið 1. mgr. 26. gr. skaðabótalaga úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar X hjá V.

Reykjavík, 6. febrúar 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.